

III

Món quà hạnh ngộ

-o-o-o-

Sulô chuyển máy ảnh từ vai này sang vai kia không biết là lần thứ mấy rồi. Đến cửa, hắn xóc lại lần nữa, dang hắng một tiếng như sợ cổ họng bị nghẹt, trước khi bước vào.

Ngân hàng gần đóng cửa nên vắng tanh.

Sulô mỉm cười ngoại giao với thiếu nữ ngồi rửa móng tay, dang điệu dài các, sau ghi sê. Nàng nheo mắt đáp lại một cách kiêu căng. Đoạn đứng dậy, ti ngực vào quầy gỗ mạ kền, đợi Sulô tới.

Sulô đặt một tay lên bàn, mắt dán chặt vào bộ ngực khêu gợi của cô gái :

— Sài Gòn đã chuyển tiền lên cho tôi chưa, có ?

Thiếu nữ gạt đầu :

— Rồi. Em mới nhận được xong.

Tiếng «em» của nàng ngọt lạt như kẹo tằm mát ong, thứ mật ong thượng hạng ở rừng Phong saly. Sulô đỏ bừng mặt trong niềm hân hoan. Hân hoan một phần vì sắp có một số tiền lớn. Hân hoan phần khác vì được người đẹp chiếu cố.

Nói cho đúng, Sulô không phải là kẻ thiếu đàn bà. Nhờ xinh trai, hắn đã lời cuốn được nhiều đại diện phái yếu. Song hắn lại có một nhược điểm đặc biệt.

• Ấy là mới giáp mặt hoặc chuyện trò thì ai cũng mê hắn như điên đảo, nhưng đến khi bước vào vòng thân mật thì không người đàn bà trần trề nhựa sống nào là không thất vọng. Làn da đàn ông mà đỏ hồng, môi đẹp như vẽ, cặp mắt luôn luôn u hoài, có lẽ tinh hoa đã phát tiết ra ngoài nên Sulô không còn gì bên trong nữa. Và dĩ nhiên hắn không kham nổi những đòi hỏi vật chất.

Sulô đem lòng yêu cô bé thư ký ngân hàng này từ lâu.

Thình thoảng, hắn gặp nàng trong khu thanh lâu Đồng Pha lan và nàng đã nhận lời khiêu vũ với hắn một vài bài đủ đốn, và uống cạn một chai sâm banh trước khi cáo từ.

Lần này, hắn sẽ đánh bạo mời nàng qua Thái nghỉ dưỡng sức một thời gian.

Thiếu nữ hỏi :

— Ông muốn rút ra bây giờ chưa ?

Sulô xua tay :

— Chưa. Tôi đang còn tiền. Có cứ bỏ vào trương mục cho tôi.

Hắn nói bằng giọng hãnh diện. Sợ cô gái chưa hiểu, hắn còn điềm thêm một cái nhún vai đầy ý nghĩa.

Ba ngàn đô la Mỹ đổi sang tiền Lào vị chi gần một triệu kip. Với số tiền kếch sù này, hắn phê phỡn cả năm mới hết. Nhất là được phê phỡn trong

khu Đồng Pha lan đầy thơ và mộng. Chả bù với số lương chết đói năm ngàn kíp một tháng trong toạ soạn Xieng Mahaxon.

Nghĩ đến đó, Sulô suýt cười rộ lên.

Nàng Boun thiệt mạng, công tác mà ông Hoàng mất bao tâm cơ dàn xếp bị hỏng hoàn toàn, song trong cái rủi Sulô lại có cái may. Vì nếu nàng Boun còn sống, hẳn phải chia cho nàng ít nhất hai phần ba số tiền ba ngàn đó la. Bây giờ Sulô được tự do xử dụng. Dĩ nhiên, theo nguyên tắc, hẳn phải hoàn cho Sở. Song hẳn sẽ không trả lại. Ông Hoàng chẳng làm gì được hẳn. Vì hẳn sẽ báo cáo là tiêu hết. Dầu biết hẳn lơ lửng, ông tổng giám đốc cũng sẽ làm ngơ. Không lẽ một cơ quan tiêu phí hàng triệu mỗi ngày lại bới bèo ra bọ vì ba ngàn đó la? Phương chỉ hẳn lại là cái mỏ tin tức vô tận của tinh báo Nam Việt...

Sulô gương cặp mắt ham muốn nhìn thiếu nữ.

Nàng không đẹp nhận sa cá lặn, nhưng khuôn mặt bầu bĩnh và làn da ngăm ngăm rắn rỏi của nàng toát ra một sinh lực rờ rào, một sự dẻo dai không bao giờ biết mỏi, đủ chinh phục người đàn ông khó tính nhất. Phương chỉ nàng còn có một tấm thân cân đối và nảy nở, dường như được hóa công nặn ra chỉ để phụng sự ái tình chăn gối.

Sau lưng nàng là một tấm gương lớn.

Sulô hồi hồi khi thấy rõ cái lưng của nàng, uốn ẹo sau mái tóc dài buông xõa. Chỉ tiếc một điều là Sulô không có đủ điều kiện tận hưởng như mọi người đàn ông bình thường khác.

Nếu không...

Bóng Sulô tài mặt.

Làn gương trắng thủy ngân bóng loáng vừa phản chiếu một cái mũ vành to đội úp xuống trán. Chắc hẳn người mới vào không muốn Sulô la cà thêm nữa trước gùi-sé phát n-ân. Bằng chừng là hẳn dừng lại một phút sau lưng sulô, đợi Sulô nhìn thấy hẳn trong gương, rồi mới nhòen miệng cười nhăm nhem, ung dung bật lửa châm thuốc lá, loại Bát-tốt chế tạo ở Sài Gòn gửi khét lẹt.

Luồng khí lạnh chạy dọc xương sống Sulô.

Từ mấy năm nay, dấn thân vào cuộc sống nguy hiểm của nghề điệp báo, hẳn bị người lạ theo dõi là thường. Tuy chưa được liệt vào hạng võ nghệ siêu quần, ít ra hẳn cũng biết tự vệ một cách hữu hiệu khi cần.

Song cuộc gặp gỡ đột ngột này làm hẳn chột dạ.

Sulô đưa tay chào thiếu nữ rồi hồi há bước ra cửa. Cô gái nhũ mày trong cử chỉ kinh ngạc. Nàng chưa bao giờ thấy hẳn kỳ quặc như hôm nay. Hẳn đã vận dụng hết mảnh ktióc nhà nghề để tán tỉnh, nhưng đến khi nàng sắp xiêu lòng thì lại dùng dùng bỏ đi, không thêm hơn gửi một cái như thường lệ.

Ra đến cửa, sulô mới tự thấy đại đột và ngu xuẩn. Thái độ hấp tấp của hẳn chỉ là một cách lay ông tôi ở bụi này. Người lạ đội mũ vành to không thể không nhận thấy phản ứng sợ sệt của hẳn.

Sulô chuyển máy ảnh sang vai khác.

Mỗi khi suy nghĩ, hẳn thường có tật đổi vai như vậy. Sức nặng ầm áp của chiếc máy ảnh Rollei 2, 8 tối tân gần hai trăm đó la đè xuống xương quai sườn, chuyễn vào da thịt nhão nhoẹt của hẳn một niềm tin tưởng rắn rỏi và bột phát.

Sulô lấy lại sự bình tĩnh cần thiết của kẻ điệp viên lợc lõi rồi nhún vai, bước ra đường Nokeo Koumane.

Tôi ngã tư, hẳn đứng lại, nâng ống ảnh lên ngang mày. Trước mặt hẳn, một đám đông trẻ con ở trần, da dẻ lấm đất đang vây quanh một người đàn ông đứng tuổi thối kèn Lào.

Tiếng kèn buồn buồn vang dội trong lòng Sulô, gợi hẳn nhớ lại thời thơ ấu xa xôi, hẳn còn là cậu bé quanh năm ở trần, suốt ngày lội bùn trên sông Cửu long. Thời ấy, hẳn tưởng lớn lên sẽ làm nghề gõ đầu trẻ lương thiện như phụ thân. Ngờ đâu, hẳn làm báo. Rồi làm nghề gián điệp cho ông Hoàng, cho sở Mật vụ Sài Gòn...

Lâu lắm, hẳn mới được gặp một nghệ sĩ nghèo thời khèn. Cảnh tượng đây thì vị này đáng được ghi vào phim nhựa.

Sulô giờ máy ảnh, nhưng quên lên phim, và cũng quên bấm nút. Thần trí hẳn còn bị che kín bởi khuôn mặt dữ tợn của người lạ đội mũ vành to đang lẻo đẻo theo hẳn như bóng với hình.

Sự tỉnh, Sulô đảo ống kính về phía người lạ.

Gã đội mũ vành to toét miệng cười, ra vẻ khoái trá được Sulô chụp bình.

Trước thái độ ngờ ngạc của Sulô, hẳn gật gù :

— Sulô chụp ảnh nổi tiếng ở Vạn Tượng, ai cũng biết. Nhưng chỉ tiếc là trong máy không có phim...

Sulô sợ toát mồ hôi. Điều này chứng tỏ người lạ không bỏ sót cử chỉ nào của hẳn.

Sulô sợ quá hóa liều :

— Anh là ai ?

Người lạ cười ngất nghễo :

— Là nhĩ, tôi là ai thì can dự gì đến anh.

— Vì anh bám sát tôi một cách khả nghi.

— Hừ, đường sá của Nhà nước, không phải của riêng anh, tôi muốn đi, muốn đứng ở đâu, và khi nào, tùy thích. Chẳng qua thần hồn nát thần tính anh đấy thôi.

— Nếu anh còn theo nữa, tôi sẽ kêu cảnh sát.

— Ha, ha, anh mang ngoáo ộp ra dọa tôi. Nhưng tôi biết rõ anh là kẻ miệng hùm, gan sứa. Anh không dám gọi cảnh sát. Và lại, cảnh sát cũng chẳng làm gì được tôi. Hẳn anh đã biết cảnh sát Lào không thích xía vào công việc của người khác.

Gã đội mũ vành to nói đúng. Cảnh sát Vạn tượng được coi là đồ trang trí, chưa phải là lực lượng đáng gờm. Hơn nữa, ở các quốc gia dọc sông Cửu long này, kim tiền đã đạt được một thế lực phi thường.

Sulô nhăn nhó :

— Tôi đang bận. Yêu cầu anh tránh sang bên cho tôi đi.

Người lạ cười khẩy :

— Tôi cũng có chuyện cần nói với anh.

Sulô vùng vằng ra giữa đường. Người nghệ sĩ Lào ngừng thổi khèn, bọn trẻ nghịch ngợm và hiếu kỳ kéo nhau tới dòng nghet. Sự có mặt của đám con nít là lá bùa hộ mạng cho Sulô.

Một tắc xi Mercedes vụt qua, Sulô vẩy tay rời rít. Tài xế thẳng lại ken két.

Sulô vọt lên, đóng cửa đánh sầm.

Hú vía!

Gã đội mũ vành to theo không kịp đánh rút mũ soa lau mồ hôi giọt trên trán. Sulô thở phào khoan khoái, trút hết lo lắng trong khi tài xế xá máy, chạy ra đường Bờ Sông. Xe hơi qua vũ trường Vieng Ratry, Sulô mới dẫn tài xế lái xuống Thát luông, nơi hẳn có một ngôi nhà kín đáo, và ấm cúng vẫn dành cho các cuộc du hí.

Nắng buổi trưa làm Sulô nhưc đầu.

Tuy là người Lào thuần túy, hẳn vẫn không chịu được cái nóng nung người mùa hạ của vương quốc đồi núi trùng điệp này. Lát nữa, hẳn sẽ đóng cửa, mở quạt mát rồi cời trần ngủ một giấc no nê cho đến chiều.

Chập tối, giờ của sự giải trí cần thiết, hẳn sẽ tắm rửa sạch sẽ, dốc chai nước hoa thơm phức lên đầu, rồi tạt qua xóm Đồng Pha lan, thết các bông hoa biết nói một chầu sâm banh thượng hạng, rồi sẽ xuống đò trở qua Nồng khai.

Đối với hẳn, thành phố Vạn tượng không còn là ốc đảo an ninh nữa. Hẳn sẽ đi, đi xa, đi thật xa, đi cho tới, khi thiên hạ quên hết mới trở về.

Sulô không ngăn được sựng sốt khi thấy tài xế lái vào một con đường hẻm hun hút, đáng lẽ phải chạy thẳng mới tới Thát luông.

Hẳn dậm chân xuống sàn xe, thét lớn :

— Ô kia, sao lại vào đây ?

Có lẽ tài xế diếc tai nên không nghe tiếng hét của Sulô. Chiếc Mercedes vẫn bò từ từ giữa hai rặng dừa đại, vàng lóa ánh nắng.

Sulô rướn người, đập mạnh vào vai tài xế :

— Anh lạc đường rồi. Đây không phải đường Thát luông.

Tên tài xế không những diếc tai mà còn câm nữa. Bị đánh, hẳn vẫn ngồi trơ trơ. Sulô giơ tay trái lên, sửa soạn đánh tiếp song tài xế đã lái xe vòng tròn khiến hẳn mất thăng bằng, ngã nhào vào cửa kính đóng kín.

Tắc xi vèo vèo chạy vào một tòa biệt thự mới cất. Tuy sống lâu ở Vạn tượng, Sulô không biết ngôi nhà rộng mênh mông này của ai.

Xe hơi phóng tuột vào ga-ra mở rộng.

Biết bị lừa, Sulô mở cửa xe, định nhảy xuống. Song một bàn tay bí mật đã đóng xập ga-ra lại, và đèn trên trần được bật lên sáng quắc.

Vội vàng Sulô cho tay vào túi lấy dao. Trong mình, hẳn luôn luôn thủ sẵn con dao cán gỗ, ở đầu có nút, bấm vào thì lưỡi mỏng như lá liễu vọt ra sáng loáng. Sulô không thiện nghệ về ném dao, nhưng ít ra hẳn cũng có đủ mưu lược và sức khỏe để tung khi giới vào trái tim kẻ thù cách xa ba thước.

Thì một chuỗi cười khanh khách nổi lên :

— Sulô, anh định làm trò gì thế ?

Trang cười ngạo nghệ làm mạch máu Sulô đông cứng lại. Đó là gã đội mũ vành to mà Sulô gặp tại ngân hàng. Sulô định ninh đã bỏ rơi hẳn trên vỉa hè Nokéo Koumane. Ngờ đâu, địch đã khôn ngoan hơn hẳn một trời một vực...

Sulô lắp bắp :

— Té ra, anh.

Gã đội mũ vành to uốn ngược :

— Phải, chính tôi. Thành thật chào anh. Yêu cầu anh đi trước.

— Đi đâu?

— Lên nhà trên.

— Tôi không chịu đi thì anh làm gì?

— Ô, tôi không tin anh lại xuần ngọc đến thế. Dầu sao anh cũng tới đây rồi, ra về không phải dễ.

— Hừ, ra lệnh cho tôi cũng không phải dễ.

— Sulô ơi, tôi khuyên anh đừng lừng khờng nữa nếu không miễn cưỡng tôi phải biểu anh một viên kẹo chì vào giữa bao tử. Dạ dày bị thủng, anh sẽ không uống rượu huyết-ky với người đẹp ở Đồng Pha lan được nữa đâu.

— Á, anh định bắn tôi? Anh đừng buông lời dọa dẫm vô ích, tôi không sợ đâu. Và lại, tôi chỉ là một nhà báo tâm thường, không xu đi nh túi. Có lẽ bọn anh làm tôi với một ông triệu phú nào rồi.

— Im đi.

— Anh nên bình tĩnh nghe tôi. Về chính trị, tôi chẳng theo ai. Tôi không ưa phe trung lập, phe của tướng Phoumi Nosavan, và phe của hoàng thân Souphanouvong. Tóm lại, anh đã bắt tôi một cách vô ích.

Gã đội mũ vành to gắt lớn :

— Sulô, anh nói nhiều quá! Thiên hạ gọi anh là «cái máy hát» quả không sai. Song tôi không có thời giờ nghe anh đầu hát. Phiền anh đi ngay cho.

Ga-ra ăn thông với nhà trên bằng một cánh cửa đóng kín. Tên tài xế chụp túi vải đen vào đầu Sulô. Sulô vùng vẩy thì một trái thoi sơn rơi giữa mắt khiến hắn tóe đom đóm và ngã chúi xuống.

Tài xế dắt Sulô qua một căn phòng lớn, rồi lẩn mò len lầu. Tới cuối hành lang, hắn ra lệnh cho Sulô đứng lại.

Mắt bị bịt kín nên Sulô không biết được đưa vào một gian phòng rộng, cửa sổ buong riềm màu xanh thẫm. Trong phòng, một người đàn ông trạc tứ tuần, mắt sáng như điện, bấp thít tay cuốn cuộn sau áo sơ mi dệt trắng, ngồi chễm chệ trên ghế xa long tàu khảm xà cừ óng ánh.

Thấy Sulô vào, người ấy lặng lẽ đứng dậy, dụi điều thuốc hút dở rồi cất tiếng sang sảng :

— Sulô, anh biết tôi là ai không?

Sulô khựng người, giọng lí nhí :

— Tôi... tôi..,

— Anh nhớ ra chưa?

— Rồi.

— Thành thật khen ngợi anh,

— Thưa... là trước tôi không bị bịt mắt. Lần này... phiền ông cho người gỡ cái túi đen này ra...

— Không được. Vì điều kiện an ninh. Anh còn nhớ gặp tôi cách đây bao lâu không?

— Nhớ.

— Máy tháng?

— Ba tháng.

— Giỏi. Đêm ấy trời tối như mực nên tôi không chụp bao bố vào đầu anh. Anh còn nhớ cảm của tôi bao nhiêu tiền không?

— Năm chục ngàn kíp!

— Hồi ấy, một đô la ăn bao nhiêu kíp?

— Thưa, 75.

— Nghĩa là năm chục ngàn kíp hồi ấy gấp ba, bốn lần bây giờ.

— Sau khi nhận tiền, anh hứa những gì ?

— Thưa, tôi hứa là khi nào có tin tức quan trọng sẽ tìm cách liên lạc với ông ?

— Đề làm gì ?

— Đề báo cho ông biết ?

— Tại sao anh không liên lạc với tôi nữa ?

— Tôi sợ.

Giọng người mặc sơ-mi trắng trở nên ngọt ngào— một sự ngọt ngào giết người :

— Sulô ? Hiện anh có bao nhiêu tiền ?

Sulô đau nhói ở cuống tim.

Ba tháng trước, hắn gặp một người đàn ông lạ, từ chỉ hào hoa, giọng nói lịch sự, trong vũ trường Vieng Ratty.

Người lạ đề nghị với hắn tới gặp một người lạ khác tại bờ sông vào hồi 1 giờ khuya và sẽ được trả thật nhiều tiền. Sulô đang cần tiền nên nhận lời liền.

Quả nhiên, hắn được trả thật nhiều tiền sau khi cung cấp một vài tin tức không lấy gì làm quan trọng. Hồi ấy, Sulô quên không hỏi người lạ là nhân viên của cơ quan nào và của quốc gia nào. Nghĩ lại, Sulô cảm thấy rờn rợn. Người lạ không có lý do để biết rõ số tiền hắn có trong ngân hàng.

Hắn bèn chối bai bãi :

— Tôi làm gì có tiền. Kiểm được bao nhiêu thì bán chơi hết, chưa khi nào để dành được một xu.

Người mặc sơ-mi trắng cười ha hả :

— Anh nói đúng đây chứ ?

Sulô tròn tròn mắt :

— Đúng.. Trời ơi, tôi nói dối làm gì. Nếu, không tin,..

Người mặc sơ-mi trắng bĩu môi :

— Dĩ nhiên là tôi không tin anh. Vì tôi biết anh nói dối. Tôi biết đích xác anh có tiền, có rất nhiều tiền.

— Ông làm rài.

— Làm nghề của tôi làm thì mất mạng. Từ nhiều năm nay, tôi chưa bao giờ làm cả. Tôi càng không thể làm trong vụ này. Sulô, anh giấu được thiên hạ chứ không giấu nổi con cáo già là tôi.

Sulô nín lặng. mắt tái mét.

Giọng người lạ vẫn giáng xuống như nhát búa :

— Tập chi phiếu của anh để đâu ?

Sulô thở dài :

— Ông tha lỗi cho tôi. Bây giờ, ông sai bảo gì, tôi xin làm ngay.

Người lạ đáp giọng khinh miệt :

— Vây anh lấy chi phiếu ra, và ký vào.

— Thưa, ký cho ai ?

— Không, anh chỉ ký tên thôi, còn tên người nhận sẽ viết sau. Ký nhanh lên, tôi còn bận việc. Anh ký xong, tôi sẽ cho về thông thả.

Vâng, tôi xin ký. Nhưng thưa ông, hiện nay tôi chỉ còn rất ít tiền trong trương mục.

— Mất thời giờ quá. Anh chỉ có bốn phạn hạ bát ký. Số tiền bao nhiêu sẽ được ghi sau.

— Trời ơi ! Tôi chỉ có thể ký chi phiếu năm chục ngàn kíp, số tiền trước kia ông đưa cho tôi.

Sulô nói dứt câu thì một bàn chân không lờ đã tống vào ngực. Hần rống lên như heo bị thọc huyết rồi ngã chúi.

Giọng người đối thoại rit lên :

— Đồ chó. Mày cố tình quên rằng đồng kíp đã phá giá. Năm chục ngàn kíp chỉ bằng mười ngàn...

Sulô rên rì :

— Thưa ông, tôi xin ký nhiều hơn nữa.

— Tôi đã nhắc lại nhiều lần mà anh không chịu nghe : đó là anh ký tên vào bên dưới chi phiếu, chỉ có thế thôi.

— Ông ơi, xin ông đoái thương tôi... Ký chi phiếu không tiền bảo chứng, tôi sẽ bị vào tù.

Một cái tát như trời giáng làm Sulô dậm đầu vào tường. Gã mặc sơ-mi trắng gấn giọng :

— Mày hiểu chưa ? Nếu mày vâng lời tao sẽ cất chi phiếu trong tủ sắt. Nhược bằng mày ngoan cố, tao sẽ ghi vào đó một con số mang 6 dèrô, rồi đưa mày ra tòa về tội ký chi phiếu ấu, và bội tín...Hoặc tiện hơn, tặng cho mày một viên đạn. Thế nào, chịu ký chưa, ông nhà báo ?

Một giọng máu ri ri trên cổ, Sulô thở dài :

— Vâng, tôi ký.

Hần được diu lại hàn, tay sờ soạng lấy bút. Gã mặc sơ-mi trắng nhìn Sulô ký chi phiếu, vẽ khoan khoái hiện rõ trên mặt.

Sulô lại thở dài :

— Xong rồi, xin ông tha cho tôi.

Gã mặc sơ-mi trắng cười lớn :

— Đã hứa tha, thì thế nào cũng tha. Song trước khi tha, tôi muốn hỏi anh một điều : anh còn bao nhiêu tiền trong ngân hàng ?

— Còn độ mấy trăm đô la.

— Hừ, đến nước này mà còn chối soen soét như con dỉ. Còn đúng ba ngàn mà dám nói láo là mấy trăm đô la.

Sulô choáng váng như bị nện búa vào đỉnh đầu. Hần ngồi thộn ra không đáp.

Giọng người lạ vẫn đều đều :

— Anh biết chưa ? Anh mới có ba ngàn mỹ kim trong trương mục ngày hôm nay. Ai gửi cho anh tôi không cần biết. Sở dĩ tôi nhắc đến vì anh cố tình quên đi.

Sulô run run .

— Xin lỗi ông.

— Ô, không sao. Anh vừa ký cho tôi năm cái séc để trắng. Nghĩa là bất cứ lúc nào tôi cũng có thể rút ba ngàn đô la của anh. Và bất cứ lúc nào tôi cũng có thể truy tố anh về tội bội tín hàng chục triệu kíp.

— Yêu cầu ông nghĩ lại...

— Được, tôi sẵn sàng ban cho anh một ân huệ, miễn bõ...

— Tôi xin vâng lệnh. Ông bảo gì, tôi cũng không dám từ chối.

— Giới. Tôi chỉ yêu cầu anh làm một vài việc rất nhỏ mà thôi. Nếu anh không lật lọng, tôi sẽ không tơ hào đến ba ngàn đô la của anh trong ngân

hàng, ngoài ra tôi còn bỏ thêm cho anh một số tiền khác nữa.

— Ông muốn tôi làm gì ?

Người mặc sơ-mi trắng dề môi :

— Anh nóng nẩy quá. Bất cứ làm gì cũng phải uản tự nhi tiến, hấp tấp không được. Từ nãy đến giờ, vào đây anh chưa có hân hạnh thưởng thức món quà hạnh ngộ của tôi. Theo thường lệ, ai được ưa tới biệt thự này và được thu nạp vào hàng ngũ của tôi đều hưởng món quà hạnh ngộ.

— Tôi đâu dám trông đợi một huệ cố lớn lao như thế.

— Anh đừng ngại. Tôi muốn anh thưởng thức lễ anh nhớ mãi. Nhớ mãi để khi nào định phẫn, anh sẽ không dám.

Sulô vụt hiểu.

Một phút trước, hân định ninh món quà hạnh ngộ là một ly huyết-ky soda chêm đá vụn, hoặc một phiện do bàn tay êm ái của một nàng tiên ông Pha lan bung hầu tận miệng, hoặc thân tiên là cuộc truy hoan với giai nhân quen nghề ra trôn những kẻ cô đơn trong gian phòng vắng.

Giờ đây, hân đã biết.

Song đã muộn rồi.

Món quà hạnh ngộ bắt hủ lao vào đầu Sulô. Đó một sợi roi chì bọc cao su.

Người mặc sơ-mi trắng rũ cánh tay, sợi roi vẽ vòng tròn trong không khí trước khi bay vút tấp vào mặt, vào ngực Sulô

Gã nhà báo khờ khạo đưa tay lên đỡ rồi rớt,

song ngọn roi được xử dụng tài tình đã xô hân loạng choạng vào mép bàn. Ngọn roi cứ liên tiếp giáng xuống thân thể Sulô, tiếng kêu vun vút.

Sulô thét léh thật lớn rồi ồm ừ trong miệng.

Rồi hân mê man.

x X x

— Đồ ăn hại!

Đại tá Trần Chương nghiêng rặng đập nắm tay xuống bàn giấy. Bình mực Pác ke dầy áp vừa mở hi nghiêng một bên và lăn lông lốc trên đất, mực xanh bắn tung toé.

Vẻ hăm hăm trên mặt, Trần Chương vờ luôn tấp hồ sơ dầy cộm ném vào bãi mực ướt át.

Đại úy Phạm Nghị ngồi im thín thít trong cái ghế bành rộng. Hân ao ước cái ghế rộng thêm nữa để hân ngồi lọt thỏm vào trong, khỏi phải trông thấy khuôn mặt tức giận của viên chỉ huy điệp báo.

Trần Chương vốn là một sĩ quan cao cấp điềm tĩnh, nét mặt luôn luôn lạnh như tiền, chưa bao giờ lộ khí xung thiên vì những chuyện không đầu. Song chuyện vừa xảy ra đã vượt khỏi sức chịu đựng thông thường của hân.

Không biết lần thứ mấy, Trần Chương hất hàm.

— Đại úy thấy chưa ?

Ít khi Trần Chương gọi Phạm Nghị theo cấp bậc. Những lúc thân mật, hân gọi Phạm Nghị là anh. Trong công tác, hân dùng danh từ đồng chí. Danh từ đại úy chỉ được dùng trong cơn giận dữ.

Không biết lần thứ mấy, Phạm Nghị đáp :

— Thưa đại tá, quả tôi không nghe.

Trần Chương rít lên :

— Chết tôi rồi... chúng mình sẽ chết cả nút...

Chẳng qua tại đại úy ầu tã.

Phạm Nghị thở dài :

— Thưa, tôi đã bố trí hết sức cẩn thận...

Trần Chương quát to :

— Hừ, cẩn thận... anh là người ầu tã nhất thế giới. Không hiểu sao tôi lại tin anh, và khoán trắng mọi việc cho anh. Vì quá tin anh nên thành ra sôi hồng, bỏng không. Vào giờ này, chắc Hà nội đã nhận được bản báo cáo. Nếu không có phương cứu vãn thì tôi e anh sẽ bị triệu hồi.

Nghe hai tiếng «triệu hồi», Phạm Nghị giật mình đánh thót. Tác oai tác quái trong ngành mật vụ đã lâu, hẳn đã hiểu rõ ý nghĩa của biện pháp «triệu hồi» sau khi công tác thất bại.

Nhẹ ra, hẳn sẽ được tổng khứ tới một xô văn phòng đầy mạng nhện, trọn đời xếp hồ sơ và nghe tiếng chuột rúc trong bóng tối, không hy vọng thăng chức. cũng như không hy vọng thấy lại ánh sáng mặt trời. Nặng thì bị đưa đi chính huấn từ sáu tháng đến một năm tại miền thượng du, đặc biệt là tại khu tự trị khỉ ho cò gáy của tướng Mèo Chu văn Tấn.

Còn nặng hơn...

Nặng hơn nữa thì ra tòa. và một khi đã tới trước vành móng ngựa thì chắc chắn là đi trại tập trung cho đến ngày rục xương.

Trần Chương đứng dậy, mắt quắc ra lửa.

Phạm Nghị biết là viên chỉ huy sắp lên cơn thịnh nộ. Biết tháo, hẳn ngoan ngoãn cất cái đầu

thuốc lá oai vệ vào túi, sửa soạn nghe nhĩếc mắng và dọa dẫm.

Nhưng đại tá Trần Chương lại chuyển sang ôn tồn :

— Nàng Boun chết, Hoài Thanh bị thương, xét bề ngoài thì kế hoạch Cứu long của ta đã hỏng hết. Nhưng theo tôi, hy vọng lật ngược thế cờ cũng không đến nỗi mong manh. Anh đọc kỹ lá thư tuyệt mạng của thằng chó chết Hoài Thanh chưa ?

— Rồi. Thư hẳn sặc mùi lãng mạn tiêu tư sản phản động.

— Lũng mạn và phản động hay không, kệ hẳn, tôi không nhờ anh làm cố vấn chánh trị. Tôi không dè anh kém thông minh đến mực ấy.

— Thưa...

— Còn thưa với gửi gì nữa ? Anh biết Hoài Thanh gửi cho ai không ?

— Cho Thiên Hồng.

— Ngu như lợn... mà làm đại úy mật vụ... Thiên Hồng... chà cái tên thì vị ghê...

Cặp mắt dữ dằn của đại tá Trần Chương bỗng trở nên mơ màng như thi sĩ đang tìm vần thơ tình cảm. Phạm Nghị tỏ vẻ sửng sốt trước sự thay đổi của viên chỉ huy. Ngày thường, đại tá Trần Chương khét tiếng là con người thép, chưa từng biết rung động.

Trần Chương bỗng lấy lại nét mặt danh ác, rồi dần từng tiếng như sợ Phạm Nghị điếc tai :

— Nội đêm nay, anh phải có mặt ở Hà nội.

Mặt Phạm Nghị sáng rực :

— Thưa, về vụ Thiên Hồng ?

Trần Chương cười gằn :

— Phải, anh bắt đầu lấy lại trí khôn rồi đấy. Hoài Thanh còn sống là đủ, nòng Boun không còn nữa, song ta có thể kiếm nòng Boun khác. Kế hoạch của ta chỉ bị đình hoãn chứ không phải xếp bỏ. Tại ông mất ngựa, biết đâu như vậy lại có lợi cho ta.

— Thưa, đại tá muốn tôi về Hà nội mang Thiên Hồng tới đây ?

— Cũng gàn như thế Anh làm cách nào, tùy ý, Nghĩa là anh được toàn quyền thuyết phục. p. ảnh gạt, dọa nạt Thiên Hồng. Miến sao Thiên Hồng có mặt tại Vạn tượng trong vòng 48 hoặc 72 tiếng đồng hồ.

Sực nhớ ra, Phạm Nghị hỏi :

— Thưa, hồi nãy đại tá dặn tôi triệu gấp bác sĩ quân y Hoành ở Khang Khay về Vạn tượng. Tôi đã nhận được phúc điện là trong vòng 90 phút nữa ông Hoành sẽ đáp xuống phi trường, do chuyển trực thăng thường lệ của Ủy hội Quốc tế.

— Anh có yêu cầu họ giữ bí mật chuyển đi của bác sĩ Hoành không ?

— Thưa có. Bác sĩ Hoành cải trang làm vệ sĩ của bộ trưởng Vong Vichit (1).

Trần Chương xoa tay ra vẻ bằng lòng :

— Như vậy là tạm xong. Anh sửa soạn ngay đề lên phi cơ cho kịp.

Phạm Nghị cung kính bắt tay viên chỉ huy.

(1) - tức là Pheumi Vong Vichit, bộ trưởng Lào cộng trong chính phủ liên hiệp, cánh tay phải của lãnh tụ Bathét Lào Souphanouvong.

Ra ngoài, hân vui hân lên, Đêm nay, về đến Hà nội, hân sẽ tìm cách lên gặp vợ. Trên nguyên tắc, hân chỉ được về thăm nhà sau khi được cấp trên cho phép.

Mặc dầu kế hoạch Cứu long bị đảo lộn vào giờ chót, hân vẫn tin là thành công. Đối với hân, đại tá Trần Chương là lãnh tụ điệp báo đại tài, chưa khi nào thất bại.

Ung dung, Phạm Nghị nhồi một cối thuốc lá thật đầy, rồi hít một hơi dài cho hơi thuốc thơm tho thấm vào buồng phổi.

Hít xong tàu thuốc, hân vụt nhớ ra chưa mua 79. 79 là tên một thứ thuốc hút pip của Mỹ, bày bán nhan nhản ở Vạn tượng song thì tìm ra một sợi ở Hà nội.

Huýt sáo miệng, Phạm Nghị trèo lên xe hơi.

Nhồi lại một mình trong văn phòng. Trần Chương áp ống nghe vô tuyến vào tai, khi thấy bóng đèn nhấp nháy. Một mặt báo viên vừa gọi về bằng walkie talkie (2).

Nghe xong, Trần chương nở nụ cười đắc chí.

Hắn đồng dục ra lệnh :

— Thành thật ngợi khen anh. Anh phải theo hân thật sát và tìm cách đưa hân về trụ sở 33, chờ tôi.

(2) - Walkie-talkie, máy thu phát thanh vô tuyến cầm tay, loại ngắn tầm có thể sử dụng trong đường kính 300 thước hoặc 5,10 cây số Cảnh sát Sài Gòn được trang bị một loại máy tương tự nhưng lớn hơn. Trên thị trường quốc tế, hiện có những walkie-talkie chỉ lớn bằng gói thuốc lá. (đã giải thích trong các bộ truyện đã xuất bản).